

Overweging 10 en 11 november 2018 32 e ZdhJ B

Thema kijken als God

Inleiding: Het is een weduwe die vandaag in de lezingen centraal staat. De weduwe, ze staat ergens voor: voor een bepaalde maatschappelijke positie, voor een bepaalde levenshouding die gekenmerkt wordt door vertrouwen, ondanks alles. De weduwe of zij die daar voor staat in onze tijd, de gescheiden vrouw, de bijstandsmoeder, of nog breder, de mens die met kracht kan inschatten, volhouden, ook tegen beter weten in. In de overweging kom ik er op terug. Feit is, dat de weduwe ons een spiegel voorhoudt...

Overweging: Het zijn prachtige verhalen vandaag over de kracht van vrouwen in moeilijke situaties en de kracht van profeten die optreden in de naam van God.

In de oudtestamentische tijd hadden weduwen, wezen en vreemdelingen het extreem zwaar. In de Thora wordt hun moeilijke situatie vaak geschilderd, ook in gesprekken met schriftgeleerden en koningen. En net als de profeten waarschuwt ook Jezus mensen voor schriftgeleerden die zich puur houden aan de wet, en Hij ontmaskert omwille van hun gedrag in het openbaar door hen te laten zien dat wat zij doen, dat dat buitenkant is.

Waarom staat vandaag in de beide verhalen de weduwe centraal, zo heb ik mij afgevraagd. Er wordt geen oproep gedaan om naar hen om te zien, er wordt ons geen schuldgevoel opgedrongen. Er wordt gevraagd om goed te kijken naar hun houding en levenswijze.

In de eerste lezing zien we geen zielige weduwe in zak en as. Ze is hout aan het sprokkelen ondanks dat ze weet dat het laatste maaltijd zal zijn, weinig hout heeft ze maar nodig voor wat er nog is aan meel en olie. Zij zorgt voor haar zoon, tot het bittere eind. Haar armoede maakt haar niet blind voor het lot van de vreemde, in tegendeel, zij voelt als geen ander wat het lot van de vreemde is. Elia, die, als vreemde in een tijd van droogte het eerst geen water heeft, spreekt juist haar aan. Voelen ze van elkaar aan dat ze lotgenoten zijn?

Geloof je in haar situatie meer en eerder in een belofte van Elia nu 'Maak u niet ongerust'? Als je niets meer te verliezen hebt is een strohalm dan niet al een belofte?

Geloof Elia in zijn roeping als profeet niet eerder en meer in de belofte van God: 'Ik zal er zijn', hoe dan ook?

Ik hoor het bij oudere mensen die een zwaar leven hebben gehad geregeld: 'mijn geloof heeft me gered'. Zien zij, ervaren zij, de strohalm, de belofte eerder dan ik?

En de weduwe in de omgeving van Jezus, de twee muntjes die zij gooide in de kist, van haar armoede gaf ze alles wat ze had, omdat ze erop vertrouwd dat er een oplossing zou komen?

Ik heb eens geslapen bij een vrouw van de ATD-beweging in Zwolle. Ik sliep ik haar bed met, ik kon het voelen, nieuwe lakens...Wij kenden elkaar niet en dan zo gastvrij ontvangen te worden..

Zegt Jezus daarom in Lucas in een van de zaligsprekingen: 'gelukkig jullie die arm zijn, want van jullie is het koninkrijk van God'.? Zijn het in onze tijd nog de weduwen, of de mensen in de problemen, die echt weten wat delen en geven is? Waarom vragen we hén dan niet als er problemen zijn?

De weduwe is de grootste en de sterkste, omdat zij van binnenuit begrijpt wat armoede en afhankelijk zijn betekent, zij is bereid om van het weinige te delen. Zo groot kunnen mensen zijn dat zij het aandurven, hun angst voor de vreemdeling overwinnen, hun bestaansonzekerheid overwinnen door te delen. Is dat niet een goddelijk gedrag?

Vaak denken we van onszelf dat we niet veel te bieden hebben, dat onze aandacht voor elkaar en voor het milieu er nauwelijks toe doet. Want kijk maar, de problemen worden alleen maar groter, onze samenleving alleen maar complexer. Aan die mensen, aan mij, houdt God de spiegel voor om niet bang te zijn om te doen wat je kunt of te geven wat je hebt. En wij zullen versteld staan. Amen.